

§ 5.

Naar et Medlem af en Sognemenighed, der har løst Sognebaandet, lader en kirkelig Handling udføre i sin Sognekirke, da tilfalde Akcidenterne den af Sognets Kirkebetjente eller Skolelærere, hvem de vilde være tilfaldne, dersom Tjenesten var bleven forrettet af Sognets Præst.

Paa samme Maade forholdes med Høitids-offret, dersom Vedkommende gaae til Alters i Sognets Kirke, hvorimod det i modsat Fald har sit Forblivende ved Bestemmelsen i Lov af 4de April 1855 om Sognebaands Løsning § 6.

Ændringsforslaget tilligemed selve Lovudkastet fattes under Forhandling.

Christensen: De ærede Medlemmer vilde forhaabentlig have overbeviist sig om, at det stillede Forslag gaaer ud paa hverken Mere eller Mindre end at prøve paa at opnaae Majoritet for det Forslag, hvorover der blev stemt ved anden Behandling, og som da forfæstedes med 20 Stemmer mod 20. Jeg troer det fuldkommen passende, at jeg ikke tilføjer et eneste Ord mere, men blot kalder tilbage i Erindringen, at dette Forslag er det samme, som min ærede Nabo (Frølund) da stillede, alene forandret med Hensyn til Tidsfristen i § 1, saaledes som et høierverdige Medlem, der sidder henne ved Binduet (F. Nielsen), havde foreslaaet og fik antaget. Jeg skal forøvrigt aldeles henholde mig til de Forhandlinger, der forudgik den Afgjørelse, jeg her har sigtet til.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg vilde finde det herst uheldigt, om dette Ændringsforslag nu skulde blive vedtaget af Landstinget. Jeg haaber, at det vil blive indbrømt mig, at det er meget sjældent, at jeg under en Sags Forhandling bestemt udtaler, at det og det vil jeg ikke see mig istand til at indstille til Hans Majestæts allerhøieste Approbation. Det kan man kun udtale, efterat man paa det Omhyggeligste og Nøieste har overveiet Sagen i alle dens forskjellige Enkeltheder og Forhold. Jeg behøver ikke vidtløftigt at udtale, hvorfor det vil være mig aldeles umuligt at gaae ind paa at indstille denne Lov, hvis den skulde vinde

Tingets Bifald, til allerhøieste Sanction; men naar dette ligger klart og bestemt for, vil det saa desuagtet være rigtigt at vedtage Loven? Er det, Sagen seet fra Rigsdagens Side, rigtigt, naar man klart kan forudsæe, at det kongelige Beto vil blive bragt til Anvendelse, da at vedtage en saadan Lov? Fra Kronens Side vil jeg indbrømme, at det maastee kan være ret hensigtsmæssigt, at der engang imellem kan fremkomme et saadant lille Lovforslag, paa hvilket det kongelige Beto kan finde sin Anvendelse; thi derved holdes det friskt, derved holdes det oppe; det vises derved, at det har sin Betydning og ikke blot for et Syns Skyld staaer i Grundloven, og det vil ogsaa under andre vigtigere Forhold lette Anvendelsen af det. Uagtet saaledes, naar Sagen sees fra denne Side, Noget kunde tale derfor, forekommer det mig dog, at det vilde være urigtigt af en Afdeling af den lovgivende Magt af denne Grund at fremkalde Anvendelsen af det kongelige Beto.

Foruden at nu Sagen ligger saa klart for, maa man heller ikke oversee, at man ved at vedtage Ændringsforslaget i Virkeligheden forkaster det forelagte lille Lovudkast. Jeg skal paa ingen Maade tillægge Lovudkastet, ligesaa lidt som den kongelige Anordning, nogen særdeles stor Vægt og Betydning; men det er dog sikkert, at man ved at vedtage Ændringsforslaget vil lægge Hindringer iveien for Afbenyttelsen af den Frihed, som er given ved den kongelige Anordning, idet det vil nødvendiggjøre den dobbelte Betaling, og at denne i visse Tilfælde netop kan have dette til Følge, er dog vist udenfor al Tvivl. Jeg troer derfor, at naar man virkelig ønsker de Bestemmelser, der ere givne i den kongelige Anordning, naar man anseer dem i og for sig som hensigtsmæssige og rigtige og derfor ikke vil lægge dem Hindringer iveien fra Lovgivningsmagtens Side, skal man stemme imod det stillede Ændringsforslag.

Rettelser.

S. 750, Lin. 2 f. n.: „Stobning“ læs: „Stabning“
— 752, — 20 f. o.: „Kunstnerens“ læs: „Forfatterens“